

U-ovi, by podle smlouvy s ní uzavřené pro ni vyráběl obuv. Že dodávaná kůže jest vlastnictvím žalující strany, žalovaná strana nepopřela, namítuvši jen, že vlastnictví specifikací zaniklo, poněvadž prý k výrobě obuvi bylo použito mimo kůže i jiných předmětů. Není tedy vlastnictví žalující strany k dodané kůži v původním stavu sporné a vztahuje se proto názor odvolacího soudu, že není třeba odevzdání, jen na zabavení obuvi vyrobené z oné kůže. Napadený názor odvolacího soudu jest správný, neboť ustanovení §§ 414 a 415 obč. zák. vztahuje se jen na případ, kde cizí věci byly bez svolení vlastníka spracovány nebo sloučeny. Stalo-li se tak se souhlasem vlastníka, řídí se účinky spracování nebo sloučení smlouvou mezi vlastníkem a spracovatelem. Jest zjištěno, že zabavená obuv jest vesměs zhotovena z kůže dodané žalující stranou, a že podle smlouvy vyráběl Josef U. výlučně obuv pro žalující stranu a že nesměl pro nikoho jiného obuv zhotovovati. Neměl tedy smluvního práva s vyrobenou obuví libovolně nakládati a ji svým jménem ve své živnosti zcizovati, z čehož plyne, že ve vlastnictví dodané kůže nenastala jejím spracováním žádná změna, že tudíž i zhotovené z ní výrobky byly zhotoveny v mezích vlastnictví žalující strany, byly od původu jejím vlastnictvím a nebylo potřebí k nabytí vlastnictví ještě odevzdání (§ 425 obč. zák.).

Poukazuje-li dovolatelka k dotvrzení svého mylného právního názoru na rozhodnutí čís. 6360 Gl. U. přehlíží, že tam šlo o zcela jinou skutkovou podstatu, an tam zhotovovatel štětců z koňských žíní prodaných mu na úvěr s výhradou vlastnictví, vyráběl štětce pro svou živnost a v ní je prodával.

Čís. 13656.

Nárok vymáhajícího věřitele, by mu dlužník vydal směnku, nezanikl tím, že dlužník zatím získal na základě této směnky pravoplatný směnečný platební příkaz proti vymáhajícímu věřiteli.

(Rozh. ze dne 15. června 1934, Rv I 1216/34.)

Žalobkyně byla uznána pravoplatně povinnou, vydati žalovaným směnky. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně nepřipustnosti exekuce vedené žalovanými k vydobytí nároku na vydání smének. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 1932, který je exekčním titulem, bylo žalobkyni uloženo, aby žalovaným vydala mezi jiným také pět smének — znějících celkem na 10.273 Kč, bez jakéhokoli protiplnění a bez jakékoli další náhrady. Žalobkyně neprávem dovozuje, že tato její povinnost zanikla tím, že zatím získala pravoplatný směnečný platební příkaz na základě těchto smének proti dnešním žalovaným, takže prý se zřetelem k právní a hospodářské povaze smének jako cených papírů znějících na řad, nemůže býti nucena k jejich vydání před

zaplacením. Nárok žalovaných ze zmíněného již rozsudku nejvyššího soudu na vydání směnek nebyl nijak omezen, nebyl také dotčen anebo zrušen tím, že si žalobkyně zatím vymohla platební příkaz, a pro tento spor nesejde ani na tom, kdy žalobkyně tuto námitku mohla v hlavním sporu na svou obranu uplatnit, když je námitka sama — jak uvedeno — bezpodstatná, ani na tom, zůstal-li nedotčeným také nárok žalobkyně z platebního příkazu směnečného.

Čís. 13657.

Byla-li v době, kdy bylo vydáno usnesení povolující exekuci na pozůstalostní nemovitost, pozůstalost již odevzdána jen jednomu z přihlášených dědiců, který se takto stal jediným právním držitelem a naturálním vlastníkem pozůstalostní nemovitosti, bylo usnesení povolující exekuci doručiti jen jemu a nikoliv i ostatním přihlášeným dědicům. Tito nejsou oprávněni podati rekurs proti usnesení povolujícímu exekuci. Učinili-li tak přece, bylo jejich rekurs odmítnouti.

(Rozh. ze dne 15. června 1934, R II 87/34.)

Na základě exekučního titulu proti zůstaviteli Josefu R-ovi navrhla vymáhající věřitelka povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva proti pozůstalosti po Josefu R-ovi k rukám dědice Vítězslava R-a. Soud první stolice usnesením ze dne 17. ledna 1929 exekuci povolil. Rekursní soud zamítl rekurs Josefa R-a a nezl. Miroslava R-a jako opožděný.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Usnesení prvního soudu ze dne 17. ledna 1929 proti kterému směřoval rekurs, podaný rekurenty teprve dne 12. února 1932, a kterým byla proti pozůstalosti po Josefu R-ovi povolena exekuce vnuceným zřízením práva zástavního na dům čp. 39, bylo právem doručeno jen Vítězslavu R-ovi, ačkoliv k pozůstalosti po Josefu R-ovi se přihlásili jako dědici mimo Vítězslava R-a Zdeněk R. a rekurenti Josef a Miroslav R-ovi, neboť v době, kdy zmíněné usnesení bylo vydáno a doručeno, byla o pozůstalosti vydána odevzdací listina toho znění, že se pozůstalost podle zákona odevzdává sice všem čtyřem dědicům, avšak podle dohody ze dne 24. dubna 1928 se odevzdává — mimo akcie a stříbrné věci — do vlastnictví Vítězslavu R-ovi proti závazku, že ostatním dědicům vyplatí podíly na penězích. Vpravdě byla tedy pozůstalost mimo uvedené movité věci (akcie a stříbro) odevzdána jen Vítězslavu R-ovi a nabyl tedy také jedině on podle § 797 obč. zák. právní držby a vlastnictví k uvedeným nemovitostem, byť i šlo zatím jen o vlastnictví t. zv. naturální, ježto dědic, dokud není do pozemkových knih zapsán, nemůže nemovitostmi knihovně disponovati. Byl-li však v době, kdy bylo vydáno usnesení povolující exekuci v příčině těchto nemovitostí, Vítězslav R. jediným práv-